

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Εν τούτοις η ατμοσφαιρική κατάσταση ητο αρκετά άνευρη...

«Αν η βροχή αυτή δεν τελειώσει, θα είνε προτιμώτερον να μείνωμεν εδώ όπου εύρισκόμεθα...»

— Τότε λοιπόν, απεκρίθη ο Μάξ Ουμπέρ γελών, διατί να μη ένδυθώμεν κατά τον συρμόν του τόπου... με δέρμα ανθρώπινον;...

Η αλήθεια είνε, ότι, επί μίαν ήδη έβδομάδα, οι δύο φίλοι ήναγκάζοντο κάθε πρωί να καταφεύγουν εις αυτό το κλύσιμον...

Εν τούτοις, η βροχή υπήρξε τόνον ραγδαία, ώστε δεν διήρκεσε περισσότερον από μίαν ώραν. Ο χρόνος ούτος έχρησιμοποίηθη διά το πρόγευμα, κατά το όποιον παρετέθη και νέον φαγητόν, πολύ εύπρόσδεκτον: αύγά ώτιδος κωπάτατα, τα όποια άνεκάλυψε μών ο Λάγκας...

Περί την έβδομην και ήμισειαν η βροχή είχε παύσει, μολονότι ο ουρανός διετηρείτο συννεφώδης. Οθεν η σχεδιά ώδηγήθη και πάλιν εις το ρεύμα, έν τω μέσω του ποταμού.

Ο Μάξ Ουμπέρ επανέλαβε τα αλιευτικά πειράματα, και πολλοί ίχθυς είχαν την εύγένειαν να τσιμπήσουν και να πιασθούν εγχαίρως...

Ο Κάμης επρότεινε να μη κάμουν την συνήθη στάσιν, διά να κερδίσουν όσον καιρόν έχασαν το πρωί. Η πρότασις έγινε δεκτή, ο Τζών Κόρτ ήναψε φωτιάν εις την πρώραν της σχεδιάς...

Επειδή υπήρχον ακόμη αρκετά τεμάχια εκ του βατράχου, τα τυφέκια έμειναν βωβά. Και όμως ο Μάξ Ουμπέρ πλέον η άπαξ έμυθην εις πειρασμόν εκ της θεάς καλών θηραμάτων...

Το μέρος εκείνο του δάσους ήτο τωόντι πλουσιότατον εις θηράματα. Εκτός των υδροβίων πτηνών, ήσαν άφθονα και τα τετράποδα...

Επανειλημμένως ένεφανίσθησαν άλλαι μεγάλόσωμοι, και δορκάδες πυρραί, και σταίμπεκ (γαζέλλα μικρού άναστήματος) και κοουντού (έλαφοι της Κεντρίας Αφρικης)...

Επειτα, ήτο περιττόν να παραφορτώουν την σχεδιάν. Τουτο παρετήρησεν όρθως ο Τζών Κόρτ πρò τον φίλον του.

— Τι τα θέλεις, αγαπητέ μου Τζών; απεκρίθη ο Μάξ Ουμπέρ. Το τυφέκι μου άνεβαίνει μονάχο του 'ετο μάγουλό μου, άλλα βλέπω κοντά τόνον ώραϊόν κυνήγι!

Εν τούτοις, επειδή δεν επρόκειτο περι απολύτου ανάγκης, αλλά περι απλής εύχαριστήσεως, και μολονότι ο λόγος αυτός δεν είνε εξ εκείνων, οι όποιοι είμπορεί να σταματήσουν τον αληθή κυνήγον...

Η περιοχή λοιπόν εκείνη δεν άντήχησεν από ακαίρους πυροβολισμούς, και η σχεδιά εξηκολούθησε να κατέρχεται ήσυχως διά του ρεύματος του Ρίου Γιοχάουζεν.

Ο Κάμης, ο Τζών Κόρτ και ο Μάξ Ουμπέρ έχον άλλως τε την εύκαιριαν να πόζημωθούν το άπόγευμα. Τα πυροβόλα όπλα ήναγκάσθησαν να πηγήσουν την φωνή των...

Από το πρωί, είχαν διανυθή περι τα δέκα χιλίόμετρα. Το ποτάμιον τότε διέγραφεν ιδιοτρόπους έλιγμούς, μολονότι η γενική του διεύθυνσις εξηκολούθει να διατηρήται βορειοδυτικά...

Φαντασθήτε! Μολονότι το εύρος του Γιοχάουζεν δεν ήλαττώθη, μολονότι υπερέβαινε εις πολλά μέρη τα πενήκοντα μέτρα, οι χαμηλοί κλάδοι των βομβάνων τούτων συνεπλέοντο...

λουν οίοναι γεφύρας, διά των όποιων εύκίνητοι σχινοβάται, ή τουλάχιστον τετράχειρα, θα ήδύναντο να περάσουν από την μίαν όχθην εις την άλλην!

Επειδή τα ύετοφόρα νέφη δεν είχαν ανέλθη ακόμη από τας χαμηλάς ζώνας του όρίζοντος, ο ήλιος έπυρπόλει το διάστημα και αι άκτινές του έπιπτον καθέτως επί του ποταμού. Οι έπιβάται της σχεδιάς δεν ήσαν διόλου δυσηρεστημένοι, διότι ο πλοϋς εγένετο τώρα υπό τον προστατευτικόν θόλον των δένδρων...

— Ορισμένως αυτό το δάσος του Ουμπάγκη είνε πάρκον, παρετήρησεν ο Τζών Κόρτ, πάρκον με τα ώραϊά του δένδρα και τα τρεχούμενα νερά... Θα ενόμιζε κανείς ότι εύρίσκεται εις το 'Εθνικόν Πάρκον των 'Ηνωμένων Πολιτειών...

— Άλλά πάρκον πού το πλημμυρούν οι πίθηκοι! απεκρίθη ο Μάξ Ουμπέρ. Θα έλεγε κανείς ότι όλον το πίθηκικόν γένος έδωσε συνέντευξιν εδώ!... Εύρισκόμεθα εις το βασίλειον των τετραχειρών...

Την παρατήρησιν ταύτην έδικαιολόγει το αναριθμητόν πλήθος των πίθηκων, οι όποιοι κατέγχεον τας όχθας, έπεφαινοντο εις τα δένδρα, έτρεχον και έπηδούσαν εις τούς μυγούς του δάσους. Ποτέ ο Κάμης και οι σύντροφοί του δεν είχαν ιδή τόνον θορυβώδεις και τόνον εύκίνητους πίθηκους...

Μολαταύτα, προσέθεσεν ο Μάξ Ουμπέρ, το πρᾶγμα είνε φυσικώτατον!.. Μήπως δεν εύρισκόμεθα εις το κέντρον της Αφρικης;... Εν τούτοις, μεταξύ των ίθαγενών και των τετράχειρών του Κόγγου, εύρισκω ότι η διαφορά είνε έλαχίστη...

Είνε ακριβώς η διαφορά, απεκρίθη ο Τζών Κόρτ, ή όποια χωρίζει τον άνθρωπον από το ζώον, το πλάσμα, το όποιον έχει λογικόν και κρίσιν, από το πλάσμα το ακολουθούσιν τυφλώς το ένστικτόν του.

— Το ένστικτον όμως είνε πολύ ασφαλέστερος όδηγός από το λογικόν, αγαπητέ μου Τζών.

— Δεν άντιλέγω, Μάξ. Όμως οι δύο αυτοί παράγοντες της ζωής χωρίζονται δι' άδύσσου, και εφ' όσον το μέγα τούτο

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΕΤΑ ΤΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Αγαπητοί μου,

— Βεβαίως, απεκρίθη ο Μάξ Ουμπέρ από την κλίμακα των όντων λείπει μία βαθμής, ένας τύπος μεταξύ του άνθρωπου ειδους και του ανθρώπου, με ελιγώτερον ένστικτον και περισσότερον λογικόν...

Και τόνον επείγον, ήτο να λάβουν προφυλακτικά μέτρα κατά των έχθρικών διαθέσεων άγγελής, ροβεράς δια την αριθμητικήν της ύπεροχής...

(Επειτα συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΔΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΟΠΤΑΣΙΑ

Εις τα γόνατα επάνω της μαιμάς του έσπλωμένο βλέπει πρòς την όροφή. Όρες έμπροστά του χάνω και αφηρημένος μένω μπρός 'στη θεία του μορφή.

Κ' ένω άτάραχο κυτάζει, με χαμόγελο πετιέται, λόγια αλλοιώτικα μιλεί. Κάποιον βλέπει, κάποιον κράζει το χεράκι του κουνιέται, πέρνει όπι ώραϊά πολύ.

Είν' άθώρητος 'στά μάτια. Το μικρό-άθρο λουλούδι-βλέπει και χαμογελά... Βλέπει 'στά χρυσά παλάτια του Θεού, το άγγελουδι τα παιδάκια που φυλά.

[Από τα «Τραγούδια της Κόρης μου»] ΦΑΚ

λους, τούς άμελείς, δεν είνε τέλειαι Διακοπαί, ή τουλάχιστον δεν είνε τόνον γλυκεΐαι και φιλόστοργοι. Ένγλεΐουν δι' αυτούς όλας τας τύψεις της συνειδήσεως και όλους τούς κόπους της προσθέτου μελέτης...

Απεναντίας μάλιστα, υποθέτω ότι και αυτοί οι άξιοι, με όλην των την άξίαν, με όλην των την χαράν και τον θρίαμβον των εξετάσεων, πρέπει να προσέξουν καλά τώρα τας Διακοπάς να μη παρασυρθούν, να μη λησμονηθούν, να μη τολμήσουν πολύ έξω. Η ά-

Καί τώρα, άνοίγουν τας άγκάλας των αι γλυκεΐαι Διακοπαί, διά να σας δεχθούν με όλην την προθυμίαν, με όλην την χαράν που σας άξίζει. Και αι διακοπαί, βλέπετε, τούς καλούς και τούς έπιμελείς προτιμούν. Δια τούς άλλ-

κρα άφροντισία, ή απόλυτος άμεριμνησία, δέν επιτρέπεται, δέν είνε ανθρώπινη, ούτε μετά τας εύτυχείς εξετάσεις. Ο μαθητής πρέπει να είνε πάντοτε μαθητής, και όταν άκόμη δέν πηγαίνει εις τόν σχολεΐον. Όπως δέν υπάρχει διάλειμμα εις τήν ζωήν, ούτω δέν υπάρχει διάλειμμα και εις τήν μελέτην. Η μελέτη είνε τροφή τής ψυχής, όπως ο άρτος είνε τροφή τού σώματος. Άφισατε τόν σάμα σας χωρίς τροφήν επί πολύ, θά εξασθενήση, αφισατε τήν ψυχήν σας χωρίς τροφήν— δέν θά πάθι τόν ίδιον; Μη παραμελήσετε λοιπόν όλως διόλου τήν ψυχήν σας, τώρα τας Διακοπάς. Καλή και αναγκαία ή άνάπαυσις, αλλά έως εκεί. . . Έχετε ως σύντρο-

φον κάποτε και τόν βιβλίον τού σχολεΐου. Χωρίς να υποβληθήτε εις μέγαν κόπον, προσπαθήσετε να αναπληρώσετε μερικώς ελλείψεις τας οποίας τυχόν έχετε, — και ποΐος δέν έχει; — και τας οποίας εΐθε εις θέσιν να γνωρίζετε κάλιον παντός άλλου. Τό Σχολεΐον πρέπει να σας επανιδιή τόν Σεπτέμβριον καλλιτερουσαφ' ότι σας άπεχαιρέτισε τόν Ιούλιον. Αυτό πρέπει να έχετε ύπ' όφει σας κατά τόν διάστημα τών Διακοπών. Έλάχιστος κόπος, μικρά φροντίς, θά σας απαλλάξη από μέγαν κόπον και από πολλές φροντίδας κατά τόν νέον σχολικόν έτος.

Σας ασπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ρος πολλών και μεγάλων παραπτωμάτων.

Μεταξύ τών βαρυτέρων, πρέπει να καταλογίσωμεν τόν πέσιμον τής κυρά— Μαργαρόνας, τήν ήμέραν κατά τήν όποίαν ό Βαλεντίνος εσφίσθη να δέση ένα γαιδουράγκαθον εις τήν ούραν τού όνου τής. Όλα τα αύγά, τά οποια επήγαιναν εις τήν αγοράν ή Μαργαρόνα, έσπασαν, δυστυχώς δε και τόν πόδι τής καλής χωρικής. Ο κόμης επλήρωσε τά αύγά και τόν ιατρόν' άλλ' ούτε τά χρήματα, ούτε ή μετανοία τού Βαλεντίνου θά ήμποδίζαν τήν Μαργαρόνα να χωλαίνει καθ' όλον τόν έπίλοιπον τής ζωής τής.

Τό χειρότερον είνε, ότι μαζί με τόν πόδι έδλάφθη αρκετά και ό χαρακτήρ τής γραίας, διότι εγλυκάθη από τά φιλοδωρήματα τού Βαλεντίνου, έπαυσε να εργάζεται, και παρεπονείτο αιωνίως ότι είνε άρρωστη, δια να τής διδη περισσότερα. . .

Νομίζετε ότι τόν δυσάρεστον αυτό διώρθωσε κάπως τόν κακόν χωρατάτζην; Καθόλου. Και τόν άκούσιον αυτό έγγλημα, τόν πρώτον πού είχε κάμη ήκολούθησαν πολλά άλλα.

Ο Βαλεντίνος είχε άκόμη εις τόν ενεργητικόν του :

Μίαν μύτην σπασμένην, — τήν ήμέραν κατά τήν όποίαν, αφ' ου έδρασε ένα σχοινί εις τήν θύραν τού μπάριμπα- Μήτρον, τόν εκάλυπεν επείτα βιαστικά, φωνάζων ότι ή άγελάδα του έπεσεν εις τόν ποτάμι. Τρέχει ό Μήτρος, σκοντάπτει εις τόν τεντωμένον σχοινί, και πίπτει με τά μούτρα. Ο Βαλεντίνος ήναγκάσθη να του πληρώση τήν μύτην, αλλά και τούτο δέν επαρηγόρησε τελείως τόν τραυματίαν, ό οποίος, αφ' ου έκρυψε τόν αντίτιμον τής μύτης του εις μίαν κάλτσαν (ή όποία τω έχρησίμευεν ως χρηματοφυλάκιον.) εχηκολούθει, να μνησικακή κατά τού Βαλεντίνου, προπάντων διότι ή φύσις τού τραυμάτος του δέν τω επέτρεπε να μιμηθή τόν παράδειγμα τής Μαργαρόνας. . . Τώντι, πώς ήμπορούσε να ισχυρισθί, ότι ή μικρά εκείνη παρμάρφωσις τού προσώπου του τόν καθίστα αντίκανον να οδηγί τόν άροτρον ή να άλμέγη τήν άγελάδα; Αν ήτο τούλάχιστον άνούπανδρον, θά ήμπορούσε να προβάλι, ότι ή έλλειψις τής μύτης τόν ήμποδίζε να εύρη γυναίκα τής άρεσκείας του. Άλλα πρὸς έπίμετρον τής συμφοράς, ό μπάριμπα- Μήτρος ήτο ύπανδρευμένος.

Ένα χέρι βγαλμένον, — τήν ήμέραν κατά τήν όποίαν παρωτρυνεν έπιτηδείως τόν μικρόν Γεώργον, να λεηλατήση μίαν φωλεάν κίσσης, στημένην εις τήν κορυφήν ενός πανυθήλου δένδρου, τήν όποίαν είχαν εις τόν μάτι όλα τα παιδιά τού χωριού. Ο Γεώργος, πολύ έπίδε-

ξιος εις τήν αναρρίχασιν, θεωρείτο ως ό τολμηρότερος απ' όλους, και είχε καυχθή πολλάκις, ότι αυτός μόνον θα έπαιρνε τα κισόπουλα, άμα έμεγάλωσάν όλίγον, — πράγμα τόν όποΐον έπείραξε τήν φιλοτιμίαν τού μικρού βαρώνου. Ένα χωριατόπουλον εκεί, ένας απλοΰς ύποτελής, να θεωρηται άνώτερος εις ό,τι δήποτε από ένα αρχοντόπουλον, αυτό δέν έχωνέυετο! Και ό Βαλεντίνος εσυλλογίσθη έν τέχνασμα, τόν όποΐον κατά τήν γνώμην του θά έκαμνε γελοΐον τόν Γεώργον, έν φ' αυτός θά έθριάμβευεν.

Επωφελήθη εις μιάς στιγμής, κατά τήν όποίαν κανείς δέν ήμπορούσε να τον ιδί, ό Βαλεντίνος με κίνδυνον να κατατακισθί, — αλλά τι δέν κάμνει ή μεταιοδοξία! — αναρρίχηθη ό ίδιος, μέχρι τής φωλεάς, πρὸς μεγάλην βλάβην τών φορεμάτων του, και αφ' ου έβαλε τά πουλάκια εις ένα κλουβί, τόν όποΐον είχε κρεμασμένον εις τόν ώμόν του, άδειασεν εις τήν φωλεάν τόν περιεχόμενον ενός σακιδίου, με τόν όποΐον ήτο εφοδιασμένος.

Αφ' ου έτελείωσαν αυτά αι προτομασΐαι, ό Βαλεντίνος ειπεν εις τόν Γεώργον ότι είχε ιδί καθαρά ένα κισόπουλον να πάτῃ εις τόν χεΐλος τής φωλεάς, — σημεΐον άσφαλές ότι οι νεοσοΐ θά έπετοΰσαν γρήγορα. Έπρεπε λοιπόν να απεύση, "Όλη ή νεολαΐα τού χωριού έμαζεύθη κάτω από τόν δένδρον — Μήπως φοβάσαι, Γεώργο; δέν είνε καλλίτερα να βάλωμε κανένα άλλον να παρῃ τα πουλιά;

— Άλλον, κύριε βαρώνε; και ποΐος άλλος είνε ικανός να νεβί εκεί άπάνω;

— Εΐσαι βέβαιος;

— Άκούτ' εκεί!

— Έμπρός λοιπόν, σκαρφάλονε, φίλε μου!

Και ό Βαλεντίνος έχαίρετο έν τών προτέρων δια τόν πάθημα τού μικρού αυθάδους. Ο Γεώργος έβγαλε τήν βλοΰζαν του, επέταξε τά πέδιλά του, και ήρχισε να αναρριχάται. Τα παιδιά έπερίμεναν έναγωνίως και έθαυκαλίζοντο με τήν έλπίδα, ότι τά πουλάκια θά έκαμναν ίσως να πετάξουν και — όπως συχνά συμβαίνει, — θά έπιπταν εξαφνα κατά γής, όπου οι πλέον ευκίνητοι θά εσπεύδαν να τα συλλάβουν' άλλα, πρὸς μεγάλην έκπληξιν όλων, όταν ό Γεώργος εφθασεν εις τήν κορυφήν τού δένδρου, κραυγή τρόμου άντήχησε, και αντί νεοσών, έπεσαν κάτω φουνοι άνθεις, — οι φουνοι τούς όποιους είχε μαζεύση ό Γιαννιός, και με τούς όποιους ό Βαλεντίνος είχε αντικαταστήση τά κισόπουλα. Σχεδόν άμέσως κατέπεσε και ένας όγκος κραυγάων, θρηνηολογών και καταματωμένων από γδαρσίματα: "Ητό ό Γεώργος, ό όποΐος, τρομάξας από τόν εύρημα εκείνο τόν παράδοξον, είχε σηκώση

και τά δύο του χέρια από τόν κλάδον πού έκρατείτο.

Ημπορούσε να σπάζη τόν κεφάλι του, να μείνη εις τόν τόπον. Έβγαλε μόνον ένα χέρι, και αυτό ήτο μία σχετική καλοτύχια.

Τώρα θρηνηολογί ό Βαλεντίνος και ζητεί συγχώρησιν από τόν Γεώργον δια τόν κακόν πού του είχε κάμη. Πρὸς τιμωρίαν του, δέν εύρεν ούτε τήν ικανοποίησιν τής φιλοτιμίας του, τήν όποίαν εζητεί, διότι κανέν από τά παιδιά τού χωριού Κερκόζ — έκτός τού Γιαννιού, μάρτυρος και συνενόχου, — δέν έννοούσε να πιστεύση ότι ό Βαλεντίνος είχε αναβί εις τήν κορυφήν τού δένδρου δια να προτοιμάση τήν φάρσαν του, ό δέ θρούλος

τό πρώτον, και το έτύλιξε με ένα παλαιόν μανδύαν κόκκινον.

Τήν νύκτα, τόν πελώριον αυτό άνδρα, κελλον εΐμπορούσε να περάση εξαίρετα ως Περγαλιό, ως τόν σ το ι χ ι ό δηλαδή, τόν όποΐον οι κάτοικοι τής Βρετάνης πιστεύουν, — αν και δέν το είδαν ποτέ, — ότι καταδιώκει, δια να τους παραδώση εις τόν διάβολον, τούς λαθροθηρας, τούς ζωοκλέπτας, τούς λωποδύτας, και έν γένει όλους εκείνους οι όποιοι τήν νύκτα επιδίδονται εις έργα κακά, αντί να πλαγιάζουν και να κοιμούνται εύθως μετά τήν προσευχήν, όπως πρέπει να κάμνουν.

Τά μαγαζιά είχαν κλειση, (όπως συνηθίζεται εις τόν Κερκόζ, άμα περασι ή

«Τους εξαπέλυσεν εις τήν πλατείαν τού χωριού, δαμένους δύο-δύο με πλεξίδες από λουκάνικα! . . .» (Σελ. 212, στηλ. 1.)

της κίσσης, ή όποία ανατρέφει φρούνας, προσετέθη έκτοτε εις τούς λοιπούς θρούλους, εις τας προλήψεις τού χωρικού στοιχείου τής Βρετάνης.

Μίαν άποπληξΐαν, — τήν ήμέραν, ή μάλλον τήν νύκτα, κατά τήν όποίαν ό Βαλεντίνος, έπωφελούμενος τής ευπιστίας τών αγαθών χωρικών, εσφίσθη να περιφέρη ανά τόν χωριόν έν άνδρείκελλον, ένα σκιαχτρο, τόν όποΐον είχε κατασκευάση ως εξής:

Μία κολοκύθα, εμπηγμένη εις τόν άκρον μακρού ξύλου, παρίστανε τήν κεφαλήν. Σκαμμένη από μέσσα και φέρουσα δύο μεγάλας ρύπας, ως μάτια, ή κολοκύθα εφωτιζέτο με ένα κερί, αναμμένον εις τόν εσωτερικόν τής. Ένα καρτόν, έπεξεργασμένον καταλλήλως δια μαχαίριδιον, παρίστανεν αρκετά καλά μίαν μεγάλην μύτην κόκκινην, επάνω εις κάτι φοβερά μουστάκια, από λινάρι άκατέργαστον. Από λινάρι επίσης έγιναν τά μαλιά και τά φρύδια τού ξυλανθρώπου, τά όποια εσκέπαζεν έν παληκαπέλον. Αντί ώμων, ό Βαλεντίνος έκάρπωσεν ένα ξύλον, άποτελοΰν σταυρόν με

έναντη ώρα.) και όλοι οι καλοί άνθρωποι είχαν γυρίση εις τά στίτια των άλλα μερικά φώτα έλαμπον εδω κ' εκεί, εις τά παράθυρα τών άνω πατωμάτων, τά όποια εις τήν έξοχήν, δέν έχου πάντοτε παραθυρόφυλλα. Κάτω από αυτά τά παράθυρα ήλθε κ' εστάθη κρυφά ό Βαλεντίνος, ύψων τόν ξυλανθρώπον του ως τά γυαλιά, τά εκτυπούσε σιγά με τόν ώμον τού Περγαλιού. τάκ! τάκ! τάκ! . . . δια να ελκύση τήν προσοχήν τών θυμάτων του.

Και ως θυμα, εξέλεξε πρώτα πρώτα μίαν γραΐαν φιλάργυρην, μίαν γραΐαν όλίγον κλέπτριαν και πολύ κουτήν, τήν όποίαν ύπαπεύοντο πρὸ καιρού ότι έκαμνε ληστρικάς επιδρομάς εις τόν λαχανόκηπον τού κόμητος, τόν βράδυ-βράδυ. Εΐχε πλατείαν μανίκια, πελώριες τσέπες και φαρδύ φουστάνι, δια να εΐμπορη να κρύπτη εύκολα τά κλοπιμαία. Δέν ήτο κλέπτρια δια κάθε πράγμα ή γρηά 'Αγάθη' μόνον πού δέν έννοούσεν, ότι κάθε πράγμα που φυτρώνει εις τήν γήν δέν άνήκει εις όλον τόν κόσμον. Αν εύρισκεν εις τόν δρόμον κανένα χαμένον

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

BIBLION ΠΡΩΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΡΕΤΑΝΗΝ

Πολλά και διάφορα ήσαν τά παράπονα εναντίον τού Βαλεντίνου' άλλα τόν παιγιδι που έκαμε τελευταίως εις τόν κ. βάϊλον (τόν δικαστήν) τόν υπερέβη όλα. Φαντασθήτε ότι έλαβε τόν θράσος να ξεμπούρΐση από τόν σπιτάκι των τούς τέσσαρας σκύλους τού άξιότιμου λειτουργού τής Θείμδος, τούς όποιους εξαπέλυσεν εις τήν πλατείαν τού χωριού, έν ήμέρα έμποροπανηγύρεως, δαμένους δύο-δύο με πλεξίδες από λουκάνικα! . . .

Οι αγαθοί χωρικοί έγέλασαν με τήν καρδιάν των, διότι ό βάϊλος ήτο διάσημος δια τήν φιλαργυρίαν του, και από τότε έβγῃκεν ή παροιμία που λέγει: «τόν καιρό πού έδρασαν τούς σκύλους με λουκάνικα». Άλλ' επειδή, ποΐος όλίγον ποΐος πολύ, όλοι είχαν παρόμοια παράπονα εναντίον τού νεαρού βαρώνου Βαλεντίνου Κερκόζ, συνέδραμον προθύμως τόν βάϊλον εις τόν εκδικητικόν του σχέδιον, τόν όποΐον ήτο τόν εξής: Να παρουσιάση αυτοπροσώπως εις τόν κ. κόμητα, τόν πατέρα τού Βαλεντίνου, αιτήσεις περι άποζημιώσεως τόσων πολλάς, ώστε να αναγκασθί ούτος να έξορίση τόν υιόν του.

Ο Βαλεντίνος, ό όποΐος ήτο ακριβώς δεκαοκτώ έτών, επί δέκα ήδη έτη άνεστάτονε τόν τόπον με τά κατορθώματά του. Έγέλασαν με

τας πρώτας του τρέλλας, και συνεχώρησαν προθύμως μερικώς άθώας άστειότη-τας εις τόν αρχοντόπουλον, τόν όποΐον ήτο άλλως τε άξιαγάπητον δια τήν φαιδρόν και ανοικτόκαρδον χαρακτήρα του. Άλλ' οι αγαπώντες τά αστεία, παρασύρονται γρήγορα και υπερβαίνουν τά όρια, όσον δε καλό παιδί και αν ήτο ό ήρως μας, όσον και αν έλυπεΐτο πρώτος αυτός δια τήν βλάβην τήν όποίαν έπροξενει, είχαν ήδη εις τήν συνείδησίν του, εξ αιτίας τής ασυγχωρήτου αυτής ελαφρότητος, τόν βά-

μέ τον Έλπιδοφόρον, Βίωμαρχ. Πειραϊκήν Νύκτα, Οιδιπόδα Τύραννον και Κορασμοδόρον... ή Αργυροθήκη με τόν Δεσπότη Κρίνον και Πολύχρωμον Χρυσάλλιδα... ή Μαύρη Προσωπιδόφορος με την Νεοράν Καρδίαν, Κορινθιακόν Κόμμα, Δουλοδόν τής Καρδίαις και Καρδίαν υπό Πέτραν... ή Σίρ Λά Φαλονάτ με τόν Κορινθιακόν Κόμμα, Μελιχράν Ακτίνα, Μικράν Βιολόστριαν, Ίτζαν και Κόρην τού Μωριά... τόν Γυμνάσιον Χίου με τόν Αφρικανικόν Ήλιον, Ορειροπόλον Ψυχόν, Δουλοδόν τής Καρδίαις και Κοπηλάτιδα Κόθνον.

και γράφε την*) Αναυρον (θα δημοσιευθή ένα μήνα μετά την λήξιν του) Μελιχράν Ακτίνα (έστειλα) Δαμαρράλληδα (βελαιος έχει δικαίον... τά Μ. Μ. θα σου τα στέλλω εις Α. μέχρι νεωτέρας σου ειδοποιήσεως) Δάμιαν (αι προτάσεις σου εις τόν προσεχές) Ζωηράν Γκαρξίν ([Ε] διά τήν ώραίαν έπιστολήν περί τών εξετάσεων) Κύνκειον Άσμα (μέχρι τής 19ης έγιναν δεκταί από τού 20ου έσο εμπρόθεσμος) Κλάδον Έλαιας, κλ. κλ.

Είς δσας έπιστολάς έλαβα μετά την 29 Ιουλίου θάπαντήσω εις τόν προσεχές.

Αν εις τόν κάστρον αναβή: Τό τρίτον 'κει θά ευρή: Δυό άλλα έχει ο Πηνειός: Πού βέβαια τόν ευρείς: Αυτά τά πέντε γράμματα Σου άρκουν να σχηματισή: Ένα γνωστότατον πουλί, Πού εινε ναπόρθητος.

Έστειλή υπό τής Σπαρτιάτιδος Χειλωνίδος 298. Τράπεζα.

Αστέρισκοι δια γραμμάτων ούτως, ώστε να γνωσκειται εις τόν τετραπλευρον: Άνω Έκατόχειρ, κάτω Φιλόσοφος, Νάντικατα σταθού, οί αστέρισκοι δια γραμμάτων ούτως, ώστε να γνωσκειται εις τόν τετραπλευρον: Άνω Έκατόχειρ, κάτω Φιλόσοφος.

δεξιά αρχαία πόλις και άριστερά ποταμός τής Ρωσσίας. Είς τού; πόδας, κατά σειράν εξ άριστερών: μυθολογικόν τέρας, ζών, κάτι άυλον και ταχύ, Κράτος τής Ευρώπης.

Έστειλή υπό Τσολιόν Δ. Κουτή 299-300. Αστέια Παροράματα. 1. - Ο θρόνος: εινε ρήμα. 2. - Μιμού τούς κύκλους, Άρατε.

Έστειλή υπό Γεωργίον Καροσίαν 301-308. Μαγική Συλλαβή. Τή ανταλλαγή δύο γραμμάτων έκαστης τών κάτω λέξεων δια μιάς συλλαβής, πάντοτε τής ατέης, σχηματίσιν άλλα τόσας λέξεις: Λούα, νεάνις, άυπνος, λάθος, Πόρος.

Έστειλή υπό τού Ναυτομάχου 306 Διπλή Άκροστιχίς. Τά αρχικά γράμματα τών ζητούμενων λέξεων σχηματίσιν αρχαίαν βασιλίσσαν, τά δε δεύτερα Άρπυιαν; 1, Έπίρρημα χρόνου. 2, Μέτρον βάρους. 3, Θάμνος εύώδης. 4, Τιτάν. 5, Θεά. 6, Κράτος Ευρωπαϊκόν. 7, Ποταμός τής Γαλλίας.

Έστειλή υπό Κωνσ. Α. Ηλιάδου 307. Έλλησποσύμφωνον. ω-αι-ουε-εει-υ-ιο-αα-εα-αω-αο-η-αο.

Έστειλή υπό τού Μαιτζέζου 305. Γρόφος. Η Ν Η ς

Έστειλή υπό τής Έλληνικής Έυχής 308. Ίνδικός Γρόφος. * (άρθρον) 7 (μετοχή) v3 (ρήμα.) Έστειλή υπό τού Χιώτη-Σουλίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις λεπτα 10, δια δε τού; συνδυασμάς μετ' λεπτα 5 μόνον. Έλάχιος όρος 10 λέξεις, δηλαδή και ά' αλεγάται τών 10 πληρόντων ως 10 λέξεις.]

Ανταλλάσω εικονογραφημένα δελτάρια μετ' Έλλάδος μόνον. - Demetrius E. Cokalis, Alexandrie (Egypte). (B-50)

Απερχομένη εις έξοχην παύα ανταλλαγήν δελταρίων. - Εύρημία Άκριβού, έν Αθήναις. (B-51)

Ανταλλάσω εικονογραφημένα ταχυδρομικά δελτάρια οιονόηποτε χωρών. - Διεθνυσικά μου: Λεωρίδα Ν. Ιαδόπουλον, Poste restante, Smyrne (B-52)

Γνωστοποιώ εις πάντας τούς ανταλλάσσοντας μετ' έμού εικονογραφημένα ταχυδρομικά δελτάρια, ότι αναχωρών εκ Πειραιώς την 1ην Ιουλίου παύω την ανταλλαγήν από τής ημέρας ταύτης: ευχαριστώ δ' αυτούς θερμάς δια τά δελτάρια τά οποία μοι έστειλαν. - Ε. Μ. Μιχαηλίσσιαν, έν Πειραιεί. (B-53)

ΤΟΜΟΙ

ΤΟΜΟΙ 14 (οι έξής: 4.5.6.7.11.15. 16.17.18.19.20.21.22.23) πρὸς δραχ 1 έκαστος δια τούς έν Αθήναις, πρὸς φρ. 1,10 δια τας Έπαρχίας, και πρὸς φράγκον χρυσού 1 δια τόν Έξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οι έξής: 1. 3. 8. 9. 12.13. 14.24) πρὸς φρ. 2,50 έκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ό 40ος πλησιάζων να εξατυλήθη) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (από τού 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τών έτών 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, ών έκαστος τιμάται: Άδεςτος φρ. 3. - Χρυσόδετος φρ. 6.

ΤΟΜΟΙ 3: τών έτών 1899, 1900 και 1901, ών έκαστος τιμάται: Άδεςτος φρ. 7. - Χρυσόδετος φρ. 10

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ανά δύο εύρίσκονται και οι τόμοι τής Α' περιόδου τής: «Διαπλάσεως». Έπί τής σημειουμένης δε άνωτέρω τιμής αυτών ως άδέτων, προστίθενται και φρ. 3 δια τόν δεύτερον έκάστης δυάδος τόμον.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ λεπτομερής, με τά περιεχόμενα έκαστου τόμου τής Διαπλάσεως και τής Βιβλιοθήκης αυτής, στέλλεται πρὸς πάντα αιτούντα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι λύσεις δεκταί μέχρι τής 24 Αυγουστου.

Ο χαίτης τών λύσεων, επί τού; όποιου διόν να γράψουν τας λύσεις των οί διαγωνιζόμενοι, πωλείται έν τώ Γραφείω μας εις φακέλλους, ών έκαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1

294. Λεξιγραφος. Τό πρώτον επιφώνημα, Τό δεύτερον φωτίζει, Τό σύνολόν μου μισητόν * Άθροιστον σχηματίζει.

Έστειλή υπό τού Πατριάρχου Άγγέλου 298. Συλλαβογράφος. Έπίρρημα κ' ένα νησι έκάμανε παρέα

Και τής Αίγυπτου άνάστησαν αρχαίον βασιλεία, Έστειλή υπό τού Λεωριού Ρόδου

296. Αναγραμματισμός. Άν μάριος όπως είμαι Είς τά πλοία θά βρεθώ, Άς με αναγραμματίσής Στό χωράφι θά σπαρθώ.

Έστειλή υπό τού Ασιέτιος τής Ίναλίου 297. Μωσαϊκόν. Έάν θά πάς εις τόν γιάλον, Τό ένα θάπαντήσης, Άν στρέψης δε τή γέφυρα, Τό άλλο θάτείνσης.

Έκ τού τυπογραφείου τών Καταστημάτων Άνάστη Κωνσταντινίδου 1902.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό τού Υπουργείου τής Παιδείας ως τόν κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ήμών υπηρεσίαν και υπό τού Οίκουμηνικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άναγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικου δραχ. 7. - Έξωτερικου φρ. χρ. 8 Δι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός και εινε προπληρωτέα δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Εν Έλλάδι: λεπ. 15. - Εν τώ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις Όδός Πατησίων, αριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χανταΐα

Περίοδος Β' - Τόμ. 9: Έν Αθήναις, 13 Ιουλίου 1902 Έτος 24ο. - Αριθ. 28

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

— Άς είμεθα έτοιμοι, ειπέ: αι κχαμβίναί γεμάται... τά φουτέκια κοντά σας... γιατί κ' εγώ δεν ήξίζω τι είμπορεί να συμβή...

— Μπα! ένας μόνον πυροβολισμός θα διασκορπίση όλους αυτούς τούς πιθήκους! άνέκραξεν ο Μάξ Ουμπέρ.

Κ' έστήριξεν επί τού ώμου τήν καραμπίναν του.

— Μή πυροβολήσετε, κύριε Μάξ!... ειπεν ο Κάμης. Δεν πρέπει να προκαλέσωμεν... Μας φθάνει ή άμυνα εις αυτήν πρέπει να περιορισθώμεν!

— Αλλά ήρχισαν αυτοί!... υπέλαβεν ο Τζών Κόρτ.

— Να μή άνταποκριθώμεν, παρὰ μόνον εις τήν εσχάτην ανάγκην!... άνέκραξεν ο Κάμης.

Η επίθεσις δεν εβράδυνε να γίνη ζωηρά. Από τήν όχθη ήρχοντο λίθοι και τεμάχια κλάδων, σφενδοιζόμενα υπό τών πιθήκων τούτων, εκ τών όποιων οί μεγαλώσωμοι έχουν τεραστίαν δύναμιν. Έρριπτον όμως και βλήματα πλέον ακίνδυνα. καρπούς κοπτομένους από τά δένδρα.

Ο οδηγός προσέβαθε να κρατή τήν σχεδίαν εις τόν μέσον ακριβώς τού ποταμού εις ίσην απόστασιν από τής μιάς και από τής άλλης όχθης. Οί λιθοβολισμοί θά ήσαν όλγώτερον έπίρροδοι, αν ήρχοντο εξ αποστάσεις δσω τόν δυνατόν μεγαλήτερας. Τό δυστύχημα ήτο, ότι οί ταξειδιώται δεν είχαν κανένα τρόπον δι να προφυλαχθούν κατά τής επίθεσεως ταύτης. Έκτός τούτου, ο άριθμός τών εχθρών ηύξανεν όλονέν, και πολλά βλήματα είχαν ήδη έπιτύχη τούς επιβάτας, χωρís όμως να τούς προξενήσουν και πολύ κακόν

— Ά, μ' αυτό πιά δεν υποφέρεται! άνέκραξε μετ' όλίγον ο Μάξ Ουμπέρ. Και σκοπεύσας ένα γοργιλαν, ό όποίος έχορηγηδούσεν άνάμεσα εις τά καλάμια, τόν κατέρριψε δι' ενός πυροβολισμού.

Είς τόν κρότον τού όπλου άνταπεκρίθη μέγας άλαλαγμός. Η επίθεσις δεν έπαυσε διόλου, αι άγέλα: δεν έτράπησαν εις φυγήν. Άν ήτο ανάγκη να έξουτώσουν ούτω τούς πιθήκους τούτους, τόν ένα κατόπι τού άλλου, τα πολεμοφόδια βεβχίως δεν θά ήρχουν. Και μίξ μόνον

σφαίρα αν εχρειάζετο δι' έκαστον ζών, ή προμήθεια θά έξηγηλιέτο ταχέως. Και τί θά έκαιμον έπειτα οί κυνηγοί με φυσιγγιοθήκας κενάς;...

— Να παύσωμεν να πυροβολώμεν! ειπεν ο Τζών Κόρτ. Μ' αυτό δεν κατορθώνωμεν άλλο, παρὰ να έξερεθίζώμεν τούς διαβολοπιθήκους... Άς έλπίσωμεν ότι θά έξορλήσωμεν με μερικους μώλωπας άσημάντους.

— Ευχαριστώ! απεκρίθη ο Μάξ Ουμπέρ, τόν όποτον μία πέτρα ειχεν έπιτύχη εις τόν πόδι.

Έξηκολούθησαν να πλώουν, περιστοιχιζόμενοι υπό τής διπλής άγέλης τών πιθήκων, από τήν μίαν όχθη και από τήν άλλην. Είς τόν μέρος τούτο τού Ρίου Γιοχάουζεν, αι όχθαι εινε πολύ άνώμαλοι και κολπώδεις. Είς μερικά στενώματα, συνεπλήρσιζον τόσον πολύ, ώστε τόν πλάτος τού ποταμού ήλαττούτο κατά τόν έν τρίτον. Η ταχύτης τής σχεδίαις ηύξανε τότε όμοϋ με τήν ταχύτητα τού ρεύματος.

Έπιτέλους, όταν θά έπαιαν αι έθροπραξίαι. Πιθανόν τής έβδόμες να διασκορπίζοντο ανά τόν δάσος. Έν πάσι, περιπίπτωσι, ο Κάμης, αντί να σταματήσει πρὸς διανυκτερεύειν, θά έρριφοινδύνευε να ταξειδέυσχ, όλην τήν νύκτα, έν ανάγκη. Ητο ακόμη ή τετάρτη ώρα, και μέχρι τής έβδόμες ή κατάστασις θά έξηκολούθει ή αυτή, εμπνεύσουσα ζωηράς ανησυχίας. Καθίστατο δε ακόμη σοβα-

« Άνέμενον τήν διέλευσιν τής σχεδίαις. » (Σελ. 218, στ'ηλ. α'.)